

Moje putovanje u Katoličku vjeru

Saida Wangeci, Kenija Budući da Božji planovi nisu ljudski planovi, željela bih vam otkriti svoj put u Katoličku vjeru.

29.05.2013.

Budući da Božji planovi nisu ljudski planovi, željela bih vam otkriti svoj put u Katoličku vjeru. Otac mi je bio musliman, a majka katolkinja, vjenčali su se u Katoličkoj crkvi, ali otac mi je nastavio sa svojom religijom i sporazumio se s mojom majkom da će i ona nastaviti sa

svojom i da će djeca biti katolici. Četvero nas je u obitelji, ja sam najmlađa. Prvo je troje kršteno još kao malene bebe i uobičajeno prošlo i kroz druge sakramente, na što je moj otac i pristao, ali kada sam se rodila ja, otac mi je najednom odlučio da će pričekati da odrastem i sama odlučim hoću li biti katolkinja ili muslimanka. Mojoj se majci to nije sviđalo, ali otac je bio odlučan pa je pristala. Otac mi je uvijek dozvoljavao da skupa s majkom idem u crkvu, iako je tražio da ne idem na satove vjeronauka dok ne budem dovoljno stara da sama mogu odlučiti koja će biti moja vjera.

Vjerovanje

U međuvremenu sam nastavila ići nedjeljom na Misu. Voljela sam pjevati na Misi, ali jedna od pjesama koja mi je jako privukla pozornost bila je Vjerovanje. Nisam znala njezinu važnost, ali riječi su mi se

sviđale. Jedne sam nedjelje odlučila doći malo ranije kako bih si iskopirala riječi. Tako bih je mogla pjevati kada god to poželim. Nakon što je prošlo nekoliko godina, shvatila sam koliko je sve to bilo providenosno. Svake sam godine željela pitati svoga oca je li konačno stiglo to vrijeme, ali pretpostavljala sam da su za njega prave godine osamnaest ili više, tako da sam čekala.

Kada mi je bilo šesnaest, otac mi se razbolio: bila sam daleko od kuće, u ljetnoj školi, tako da nisam znala pravu ozbiljnost njegovog stanja. Primili su ga u bolnicu i, onoga dana kada je trebao ići kući, stanje mu se pogoršalo i umro je.

Bila je to moja odluka

Ono što sam kasnije saznala jest da je jednoga dana kada mu je majka otišla u bolnicu sa svojom prijateljicom koja se jako molila za

mene da se krstим, и која је била добро упозната са цijелом ситуацијом; пitala је мога оца хоће ли дупустити да се ја крстим, и отац је рекао да ћу то ја сама одлуčити. То сам сазнала дugo након тога, али у меđuvremenu, моја је друга брига била то што га нисам стигла питати о томе да будем католкиња, као што сам увјек жељела. На путу према спроводу, споменула сам то jednoj од svojih sestara i она ме је увјерила да је одлука isključivo моја и да bi sigurno отац поštivao моју одлuku.

Kада је све прошло и када се све smirilo rekla sam svojoj majci да јelim почети са satovima katekizma što je prije могуће, и то у својој школи. Moram priznati da se све dogodilo vrlo brzo jer моji kolege су чекали župnika još од прошле године, bio je previše zaposlen, ali najednom smo dobili poruku да ће доći podijeliti sakramente svima koji су spremni. Trudila sam сe i jako učila, ali имала

sam osjećaj da moram naučiti više. Molila sam se da uspijem položiti test i obećala sam Gospodinu da će uči dublje u doktrinu čim primim sakramente. Hvala Bogu, sve je dobro prošlo i sve sam do danas održala svoje obećanje.

Uvijek isto, naš je Gospodin za mene imao druge planove za rast u vjeri, jer tri mjeseca nakon krštenja stupila sam u kontakt s Opusom Dei, a postoji li bolji način za uči dublje u svoju vjeru? Tri godine nakon toga otkrila sam da me Bog zove u Opus Dei, nastavljam zahvaljivati Bogu za dar vjere i za svoj poziv u Djelo.
